

eLIBRO

Ferenc Szilágyi

Tra mia prismo

Tradukoj

INKO

Ferenc Szilágyi

TRA MIA PRISMO

Tradukoj el diverslingvaj literaturoj

eLIBRO

Aranĝis: Franko Luin

ISBN 91-7303-009-0

inko@omnibus.se

<http://www.omnibus.se/inko>

INKO · SE-13542 TYRESÖ · SVEDIO

NOVEMBRO 2000

Edeno

E. A. Karlfeldt

I.

Jen mateno, jen Edeno,
kort' benita, juna ter'.
Nigra sturn' kun gaja veno
nestos sur la juniper'.

Vento ludas, bovo dancas
kun koket'.
Salto, tret',
inter tigroj sin balancas.
Sur la dorso de l' vultur'
turto provas al lazur'.

Nuda, blanka la mastrino
paŝas ĉe l' ĝardentabul' .
Jen sambuko, pizo, lino,
fabo kaj papavo-brul' .
Dika pork' en idilio
vekas sin,
flegas sin,
inter abrotan', salvio

snufas pala naz' al roz';
sur petalo – ruĝa – ros'.
Kaj Adam' kun mastra teno
sub la flava prunoarb';
junĉevalo sen rimeno
kuras vigle preter garb'.
Eva pomon alten svingas.
Post ŝi mil
floroj. Bril'
ŝian bruston ĉirkaŭringas
kaj eternas la maten'
oriente en Eden'.

II.

Staras ŝi pente sub ruĝa nub',
palpas al sia folio-jup'.
Li en kalsono verda
ĝemas – dolor' inertia.
Ĝoje rikanas sur l' arb' serpent',
voston ĝi svingas – triumfa tent'.
Flavpantalona kerubo
levas hakilon al nubo.

Paco rompita – jen venis kriz',
pezas seruro sur paradiz'.
Devos li ŝvite rasti,
devos ŝi krie naski,
devos draŝiĝi en ĝem' la tent',
krimon Kainan kompensi pent',

migros nur ili, ho longe,
pensos pri l' hejmo nur sonĝe.
For la mateno de l' firmament',
venos frostnokto de l' okcident'.

origine sveda

La birdo

J. L. Runeberg

Ŝi malfermis la fenestron.
Ho, se bird' mi povus esti!
Tuj mi flugus al ŝi tien,
kaptus ŝi min, donus kaĝon,
etan glason, puran akvon,
kanabsemojn, ujon plenan.
Sed mi dirus: Ne, knabino,
ho ne akvon, ho ne semon.
Sciu, via gaja birdo
trinkas nure ĝojolarmojn,
per kares' kaj kis' sin nutras.

origine sveda

Sonoriloj sonas

Hjalmar Procopé

(Novjara nokto, 1714)

Sonoroj ondas por nova jar',
ĉi jar' nur horojn rulas.
Malluma estas kabanar',
kandeloj ne plu brulas.
Malsata lup' en urbo, kort'.
Kiel novjare venos sort'?

Sonoroj ondas, la malproksim'
malicajn novojn ĝemas.
Jam filo lasta – varbviktim'.
La pac' nenie venas.
Kaj ĉie pan' el arboŝel' .
Ho, kie lumas nun kandel' ?

Sonoroj ondas. La malicul'
ŝtelvenas al la pordoj.
Nin vidos pala aŭrorbrul'
almozi ĉe la kortoj.
Plenpeze sonas sonoril' .
Ho, kiu dormas en trankvil' ?

origine sveda

Kie mi

Sándor Kisfaludy

Kie mi – infano – vivis,
fluis monta riveret',
ofte ĝis vespero drivis
min feliĉa rev-kviet'.
Gaje en ĉi sorĉ-medio
same kiel l' akvoflu'
en senkulp' de l' sunradio
mia vivo fluis plu.
Tiuĵ tempoj for – jam funden,
kiel akvoj enprofunden
forfluadis. Mortemul' ,
baldaŭ for la vivplezur'.

origine hungara

Civilizo

János Arany

Sen principoj iam pri la
militado oni agis.
La pli forta trude premis,
la venkito ĉion pagis.

Nun ne tiel! Jam la mondon
konferencoj estre movas.
Se la forta ajne kulpas,
la kunveno ĝin – aprobas.

origine hungara

Kvazaŭ mi

Sándor Petöfi

Kvazaŭ mi la tuta grandan mondon tenus,
knabineto! – sub terura ŝarĝ' mi svenus,
same nun mi tremas,
kiam vian etan molan manon mi ekpremas.

origine hungara

Letero venis

Pär Lagerkvist

De-hejme venis ĵus leter'
pri ĉerizarbo, ribo, ter' -
kun trema skrib' de aĝulin'.
Patrino skribis ĝin.

Post vort' desegnis vorton pri
sekalokresko, trifoli',
pri Li kaj Lia zorga far'
de jar' al jar'.

Jen sune staris kort' ĉe kort'
sub gard' de l' firma dia fort',
sonoris paco je vesper'
el alt' al ter'.

Kaj estis spir' de ĝardenheĝ',
lavendo kaj vespera preĝ',
silenta festoharmoni':
dimanĉe skribis ŝi.

Ĝi hastis tage-nokte por
sciigi min en longa for',
ke estas ĉio, pec' je pec'
kiel de eternec'.

origine sveda

Sun' subira – scen' plej bela

Pär Lagerkvist

Sun' subira – scen plej bela;
ĉiu am' sature de la
alt' kuniĝas en obskura lum'
super arboj,
super dom' kaj hum'.

Ĉies milda, amkaresa horo.
Dio viŝas limon de la foro,
baron inter alt' kaj tera grund'.
Nia estas
ĉio – kiel prunt'.

Ĉio estas mia – reprenota,
ĉio de mi baldaŭ reprenota:
l' arboj, humo, nuboj kaj mi nur
ek-formigros
sola kaj sen spur'.

origine sveda

Vi mem ne estas...

Pär Lagerkvist

Vi mem ne estas, nur la viv' ĉe vi
por vin viziti – nurmomenta gasto,
por sin ĉe vi anonci kaj ne pli,
ne ligas sin. Jam foras al la vasto.

La tago gajas, brilas sunradi'.
Jen korjubil' ! Sed tio estas mi!
La viv' vin tuŝis frunte, nur facile.
Ne pli. Preteras, pasis jam flugile.

Jes, kion vi plej funde en la koro lulis,
la ĝojdonac' aŭ vundo, kiu brulis,
ne estas via, polvos baldaŭ vente
kiel la vang', la sentoj evidente.

Ĉi vivo estas, kiu gastas nur
momente dum senpaŭza, vibra kur',
ŝanĝante polvon ĝuo kaj doloro,
karnpecon – koron plena de angoro.

Al ĝi mi venu nun kun pia verso,
al ĉi malplena er' de lama universo?
Respektas mi neniel ĝian trud-edifon,
estimas mi la homon, maltaksas mem la vivon.

origine sveda

Mia fantazio

Sándor Petöfi

Kion oni diras?
Ke sube sin movas
mia fantazi'? Ĝi
altiĝi ne povas?
Ĝi marŝas sur ter' se
tion ĝi deziras,
eĉ sub teron ofte
laŭplaĉe subiras.
Ofte subakviĝas
sub la marprofundon,
pli ol ĉiu maro,
en la koran fundon.
Sed mi diras al ĝi:
Ekflugu – jen aŭdo
en la blu' ĝi kantas
samkiel alaŭdo.
Supren, fantazio!
Mi tiel instigas
ĝin kaj aglojn reĝajn
ĝi ekrifuĝigas.
l' agloj lace flugas
malsupren al ruboj
sed ĝi sen laciĝo

vetflugas kun nuboj.
Eĉ ne restas nubojn
ĝi akompananta,
rekte flugas jam al
ĉielo, la sankta.
Kaj se ĝuste tiam
migras la sunlumo,
ĝi ekflugas preter
malluma ĉi suno.
Ĝi ekflugas preter
la suno nigriĝa.
Rigard' nur! – revenas
radiar'-pompriĉa.
Mia fantazio
eĉ nun ne ekhaltas,
sed foran planedon
plej altan alsaltas.
Kaj kie ne regas
jam Dio mondmova,
kreas novan mondon,
ĝi – la ĉiopova.

origine hungara

Vojaĝbildo: Stokholmo

Dezsö Kosztolányi

En la sukero: malgranda orkulero,
la flamoj flagras kaj: sibla hejtozumo,
memor' sekreta el infanaĝo fora
embuskas en la obskura milda lumo.
Ekstere nigre pluvegas. Familia
kaj fremda bildo – malnova. Kaj kontente
arĝent-harkronaj, afable delikataj
svedinoj aĝaj ridetas komplimente.
Horbato milda. Ni trinkas nian teon,
sub dentoj niaj la kekso krak-porozas;
el la aŭtuno nun kiel blu' somera
al mi blu-molaj rigardoj lume flosas.
Silentas ĉiuj, kaj ankaŭ mi silentas,
sed ĉi silentoj ne kunfandiĝas pare,
ĉar estas jene: silentas ili svede,
kaj mi hungare.

origine hungara

Antikva porcelano

Carl Snoilsky

Artporcelanoj saksan reĝon ravis,
kolektoverm' stimulis lin sen fino.
Li volis kruĉon ĉinan – ĉar ĝi gravis -
por ĝi gvardion donis al Berlino.

Soldatojn kvincent, kiuj brave pafis.
La Prus' profitis el la skerm-rutino;
por tiu lerto, forto, disciplino
la reĝo ŝanĝe bluargilon havis.

Soldatoj kvincent kun harplekto kreta!
"Absurda far' de frenezul' kompleta!"
- vi diras - "tiel la afero estas."

Sed post la ŝanĝo pasis jam jarcento
kaj bravaj kvincent koroj en la vento...
La kruĉ' antikva sen difekt' atestas.

origine sveda

La tago

K. V. Böttiger

Jen maten'. Spegula tagkrepusko
golfe. Gaje kantis en la bosko
birdoj. Mi petegis en embusko:
Venu, venu am'.

Kaj tagmez'. La vento sven-senfortis.
Mutis bird', soifa floro mortis,
min en la ardo la sopiro mordis.
For, ho for, l' esper'.

Jam vesper'. Malvarma nokt', obscuro
kreskas en la kor'. For la lazuro,
sun'. Mi ĝemas al la marpurpuro:
Restu vi, memor'.

origine sveda

Vesperkanto

Hjalmar Gullberg

Ripozas ĉio monda:
infan' kaj balancilo.
Jam falas formortonta
la vort' de l' viro.
De karno falas ŝelo,
eĉ ĉesas eta bru'.
Ne plaŭdas la kverelo
virina plu.

Li, kiu regas, baras
ĉi ĉion, teron, ondon,
en man' kun glob' – Li staras
kaj pesas mondon.
Jen vibras stelo-ringo
ĉe Lia kap', sed sub
la nuboj sur la fingroj
nur estas sang' kaj rub'.

origine sveda

Noako

Hjalmar Gullberg

Grajnujon lavas sangdiluv',
ĝi mergas herbon, fundon.
Konstruu barkon kontraŭ pluv'
por spiti la inundon.

Ne devas timi mia gent'
kaj ĵeti sin en ondon.
Ĝi semos grenojn, se la vent'
nin ŝovos sur la monton.

Ne helpas nin la ŝanĝoplor',
ne ĝemo kaj incenso;
kamel' trankvila venu por
model' de l' pacienco.

Persista estas vi, azen',
vi hezitant' sur ponto,
vi portos nin kun plena pen'
al pinto de l' savmonto.

Enpaŝu bovo, hund', ĉeval' ,
fidelaj, servopretaj!
Tirbest', gardbesto ĝojas al
rikoltoj, kult' kvietaj.

Muzik' nin levu en batal'
ĝis venos matenlando;
alaŭdo, turdo, najtingal' ,
savontoj de la kanto.

Kaj noktvelanto en boat',
fuĝanto mondo-dronon,
vi vidos ĉirkaŭ Ararat'
la novan sunokronon.

origine sveda

Mi estas ĉiel

Dezsö Kosztolányi

Mi estas ĉiel enregistradita,
min priregistris ĉiaspeca list',
en ŝim-odora, griza oficejo
pri mi okupas sin la oficist'.

Ho dentknarigo, ho malhumiligo!
Mi vivas sen libero en karcer',
ne estas mia eĉ la man', eĉ kapo,
piedo; ĉio estas nur afer'.

Prefere vivus mi en la dezerto
aŭ putrus sub la ter', sub morta pist',
ĉar estas ĉiel mi registradita
kaj min prinotis ĉiaspeca list'.

origine hungara

La aŭrora stelo

Jenö Heltai

Por kis', por dolĉa kis' de via buŝo
mi portis al vi la aŭroran stelon
kaj en la kor' mi sentis la ĉielon,
dum longe sorbis mi plezur-mielon
por kunfandanta, arda lipotuŝo.

Sed jen, vin baldaŭ tedis ĉi juvelo,
ĉi lum' argenta sur la lit-drapir',
la brila, brile bela aŭrorstelo.

Vi flustris ruĝe: ĝenas min ĉi bril' ,
mi, stulta, hontas en ĉi granda helo.
Estingu lumon de l' aŭrora stelo.

origine hungara

Leciono

Frigyes Karinthy

Mi kisis vin por lecioni
kiel vi devas kison doni.

Mi vin brakumis ĝis en svenon,
por ke vi lernu ĉirkaŭprenon.

Mi ploris, genu-ĉirkaŭpreme,
kredante, prenos vi komprene

ĉi larmojn; bolan pagon pro la
pri mi verŝita ploro bola.

Mi ĵetis ĉion for – jen sciu,
kiela estas am' al iu.

Al kiu donus vi, pli ĝoje
ol al vi mem kaj donus vi centfoje.

Ja, por vi morton pretus mi elporti,
por ke, kiel mi kredis – vi ja pruvis –
vi vivu kaj ne devu por mi morti.

Heziti, pri vi timi, vi ne devas,
nur la senpaga don', sen pag' ricevas.

Mi diris: mi vin amas, kaj vi ĉu?
Jen estis tuto de l' instru'.

Jen la sekret' – nenio plias,
sed ne al vi, se vi ne scias,

ve, se l' rezulto de l' regulo
kaj de l' ekzemplo iĝos nulo.

Ja, ne naskitus ni prefere,
ol ke ni nin ne amu vere.

origine hungara

Iam kaj nun

Anna Maria Lenngren

Malsatis iam mi, kaj mankis eĉ la pan',
ne havis mi moneron kaj ĉesis la kredit',
nun havas manĝon mi, eĉ monon en la man',
sed ĝui ne plu povas, ĉar for la appetit'!

origine sveda

Malfeliĉo en la amo

Anna Maria Lenngren

Tri amatinojn perdis mi.
La unua en morton svenis,
la duan ruze per pasi'
rivalo venka de mi prenis.
Pri l' tria vi demandas min?
Ŝi estas nune la edzin'.

origine sveda

Verkita ĉe tablo, kiam akcidento okazis

Anna Maria Lenngren

Ĉiun kreon sekvas fin'.
Sama sorto pelas min.
Por memori jen admono:
mar' sekiĝos, dronos trono,
regno ĵusa jam ruin';
sunojn blinda nokt' enfermas,
mondoj iĝos nur gruzer'.
Kial do min nun konsternas,
ke rompiĝis mangteler'?

origine sveda

Ĉe la dancejo

Birger Sjöberg

Trilu la fluto
kaj basu bastubjo,   (*Korno*)
bretoj klaku,
barstangoj kraku,
mi vin albraku,
ke en mi bivaku
ĉi bild' bunte vigla ĉe bastubja tono.   (*Korno*)

Fuĝas honte,
sed tre volonte
karinoj al ies frata brust'.

Fulme ĉe l' abiar'
la kornetoj klaras,
ĝojas la koro, ĉar
gajo malavaras.
Frida kun fajra lum'
sur vango kaj kun flamo
vidas: el danco nun
forŝtelas karojn l' amo.

Trilu la fluto
kaj basu bastubjo.   (*Korno*)
Bretoj krakas,

barstangoj grakas,
tamburoj klakas
ĉe son' de l' korn'.

Palas Dancestro,
li tamen petolas:
gvid' kun sperto,
nobela lerto
en fum' kun certo
al loga verdo
li glitas jen ŝmire kaj lante repaŝas
ruze penas, (Korno)
ŝin firme tenas,
kiel faras pri l' kudrilet' magnet'.

Post salta spiroperd'
Selfarist' mielas,
ĉap' pajla sur la vert',
ĉemizbrusto ŝvelas.
Ho, kia pompa par'
el Plezurlando ekstra!
Batas, ho, mia kor',
la kor' ĉe l' flanko maldekstra.

Palas Dancestro,
li tamen petolas:
gvid' kun certo,
el fumdezerto,
kun sperta lerto:
Nun ek al la verd'!

Morna, decida,
sed certa, memfida (Korno)
Blomström gruzas
la paroĵn, uzas
perforton, muĝas,
diktas, priruzas,
li kvazaŭ portus droninton ĉe l' bust'. (Korno)

Ŝi tre palas,
okul' vualas,
protesto falas,
ŝi sekvas plu.

Puding' kun hasta sving'
saltas de l' knabino,
ŝvebas ŝi en la ring',
sekvas lin ĉe l' fino.
Artas en danc-nirvan'
je ĉies mir' – konsterne -
Puding', la stokholman',
ja dancas nur moderne.

Morna, decida,
sed certa, memfida,
Blomström gruzas
la paroĵn, uzas
perforton, muĝas,
kiel tempest'.

Trilu la fluto
kaj basu bastubjo.   (*Korno*)
Jupoj ondas,
la ritmoj fontas;
ravigon montras
kaj reve songas
fermitaj okuloj ĉe bastubja tono.   (*Korno*)

Tukoj viglas,
trinkaĵo siblas,
barilo vibras
dum polka salt'.

Frida, ho kun mi mem:
per gracia stelas,
sur maro de l' ĝuem'
brave mi padelas.
Fajras la trombon-lum',
blindige ĝi ekfulmas.
Vekas sin ventozum',
ĝi notfolion turnas.

Trilu la fluto
kaj basu bastubjo.   (*Korno*)
Frida finas,
sin lace klinas.
Nektaro glimas
dum kant' de l' korn'.

origine sveda

Dezerta floro

Nils Ferlin

Nun ŝi jam atendis streĉe. Ŝi esploris.
Poste premis mian manon: "Vidu, tamen ĝi ekfloris."

Estis ŝia aĝa kakti, mi apenaŭ kredis vero,
dum la plej malluma tempo ĝi ekpompis kun fiero.

Nun ĝi floras – antaŭ morto. Sed ni ja nenion timis.
Panjo iom gorĝmalsanis, kiel vintre ŝi kutimis.

Kaj ŝi diris en la lit': "Mi fartas bone. Preskaŭ sane.
Mi ja sciis, ke ĝi floras. Vi ne kredis tion. Vane."

"Jes," respondis mi. "Ja strange, fine tamen vi pravas.
Mi ne sciis, ke la kakti tian brilan floron havas."

Ni ĝin havis tiom longe, sen imago, ke ĝi floras,
iam, ie en la mond' kaj jen ĉi tie ĝi odoras.

Kaj fratinoj miaj venis, haltis, mire ekridetis.
Ili diris: "Ke ĉi kakti floras, ni neniam kredis."

Brilis klare kaj silente antaŭ mort'. Tiel okazis,
ke dezerta floro donis lumon en la hejmo,
kiam panjo nin forlasis.

origine sveda

Kien la sango de Kristo?

Pál Gulyás

Kiam la Roman' enpikis
pintan lancon – sin eligis
dorse la kruela ŝtal' , krude ŝiranta
la karnerojn ruĝajn de la kor';
kiam ĉesis la korbato,
kiam fluis tiu sang',
- diru, ne hezitu lang' –
kien fluis tiu sang'?

- Laŭ verŝajno sorbis ĝin la sablo,
kiel ĉiun fluidaĵon
ĝi kutimas; sablo trinkis, laŭ probablo.
- Sed li estis Dia fil' el dia mond'.
Sur du ŝultroj liaj ja ripozis
la stelara horizont'.

- La tero ja ne fanatikas,
ĝi ne atentis eĉ la nubojn.
- Nenion priadoras la ter'.
Nur trinkas sangon kun prefer'.
Nur trinkas sangon kun prefer'.

origine hungara

La infano volas ludi

László Mécs

Kupeo-kestoj, la trajno bruis;
mallarĝa loko. Infan' enuis.
La frua flu' ne toleris trudon.
La flu' inundis. Li volis ludon.

l' infano serĉis al si spegulon;
rigardis ride patrinokulon;
patrinokul' lin ne respegulis:
malgajulin'. La spegul' nebulis.

l' infano serĉis al si spegulon,
rigardis ride nun li rentulon,
ties okuloj lin ne spegulis:
kalkul' , negoc'. La spegul' nebulis.

l' infano serĉis al si spegulon,
knabin' spegulis junfeliĉulon.
Okuloj amaj lin ne spegulis.
Sopirvualo. La spegul' nebulis.

l' infano serĉis al si spegulon,
la konduktoro gardis regulon,
rigardo lia sensente foris.
Servisto griza. Li ja deĵoris.

l' infano serĉis al si spegulon,
alridis min. Mi l' etan ĉarmulon
spegulis. Kiel en lago steloj:
luliĝo. Kantis ie anĝeloj.

Mi havas tempon. Mono min ne ĝenas,
pro ama febro mi ja ne tremas.
Se venkis mi en mi jam la krimon,
rigardas pura mi; ne havas timon.

Spegul' mi estas al ĉiu rideto,
mi vivas nur, por ke mi ridetu
arbaron, flugon, arbuston, rozon,
ĉu lupon, ŝafon, ventfuriozon,

ĉu lunon, sunon, malriĉon, plagojn,
suferon, gajon, alternajn tagojn,
floreton, krucon – por rerideti al ĉio.
Rerideti al Dio.

Foiro

Nils Ferlin

Bruo, brand' kaj foirej',
volu nur atenti!
ĉu en korbo via – hej -
estas var' por vendi?

Liliput' kaj gigantin';
svingo kirlas krion,
multpedaj kok', bovin'!
ĉiu trovas ĉion.

Estas supro de l' plezur',
grandioze vagi.
Eblo estas ĝui, nur
oni devas pagi.

origine sveda

Somerlumo

Verner von Heidenstam

Vi mir-mirakla somertag',
de kies lum' mi varmas
irante padon en mola vag' -
sovaĝaj rozoj svarmas.

Jen glimas lag' en kruta sub',
speglas verd', monteroj,
silenta grimpas kapro-trup'
ĉe l' nigraj juniperoj.

Radiu lum' eĉ tra polen'
de via ter' de riĉo.
De vi min gvidas al vi en
ĝoj', ĉi via feliĉo.

origine sveda

Mi protestas

Tamás Falu

Por malsani, maljuniĝi
en ĉi mond' nur mi ne estas.
Mi protestas kontraŭ Tempo,
kontraŭ Morto mi protestas.

Kaj skribe mi apelacias,
motivaro jen ĉi-kune:
amo, kant', feliĉ', dometo,
flor' printempe, dolĉ' aŭtune.

origine hungara

La stelo

Rudolf Nielsen

Jen la limo, iu diris,
estas vane migri plu.
Sen utilo ni nur iris
en la blu'.

El batalo – kia gajno?
Ni ja estas kelkaj nur.
El prudento kreskos grajno,
ni multiĝos laŭ natur'.

Se ni kreskos, tempo venos,
justo venos kaj fortun'
poste mem kaj nin pribenos.
Sed ne nun.

Halton do, jen ni ektendu.
For l' armilo kaj la zon'.
Ni ripozu kaj atendu
ĝis ni estos milion'.

ĉi mezuloj do kvietis,
laŭ prudent' ne marŝis plu.
— Sed et-eta grup' ridetis
al la blu'.

El la rando de l' ĉielo
sorĉobri levis jam
sin ilia propra stelo
kun instiga alta flam'.

Jes, ĉi grupo en naivo
spitas al la risk', potenc',
ke ekĝermu en la vivo
ĝia pens'.

Baron rompas, vojon provas
kelkaj al la land' de l' mir',
kontentigi ĉar ne povas
ĉiun nure la sopir'.

origine norvega

Verdfolia, blanka

Sándor Petöfi

Verdfolia, blanka
akacio flora;
staras blondulino
bluvestita, pro la
pluvo sub ĝi. Ties
finon ĝi deziras.
El la korta pordo
mi ŝin priadmiras.

Venu kolombeto,
ŝirmu vian veston,
sidu en la dom' sur
nian grandan keston.
Ĝi tro alta estas?
Helpos mi, knabino!
Ĉu malmola estas?
Molas mia sino.

origine hungara

En la arbaro de Vál

János Vajda

En arbaro praprofunda,
urtikaro herb-abunda
de l' azil' kaŝita Vala,
ombrodensa kaj vuala.

Ho, kiele estus bone
vivi tie monotone
en dometo, en azilo
vivi pace en trankvilo.

Plu ne zorgi pri la mondo,
pri mizeroj de l' mondrondo.
Kaj pripensi sur la limo,
kio venos en proksimo.

Pri la nuboj meditadi,
en printempaj floroj vadi
kaj rigardi sur la monto
en estinton, al estonto.

Nevideble, jar' post jaro
el la seka foliaro
de l' vivarbo je la fino
fali al la tera sino.

Kaj en nekonata tombo
endormiĝi sub branĉ-ombro,
plu nenion voli por mi,
nur ripozi, dormi, dormi.

origine hungara

Sorĉa lago

Tamás Emöd

Dekdu arbhakistoj en arbaron iris,
dekdu arbotrunkojn en amason tiris.
Tagan manĝon portis la edzinoj klaĉaj,
dekdu virinetoj, panjoj maljunaĉaj.
Sorĉa, sorĉa, sorĉa lag',
sorĉa, sorĉa lag'.

Dekdu arbhakistoj iĝis soifintaj,
ĉerpis el lago ĉe la ondoj tintaj.
Kiam saton ili trinkis sub la branĉoj,
ili rejuniĝis kiel la fianĉoj.
Sorĉa, sorĉa, sorĉa lag',
sorĉa, sorĉa lag'.

Kreskis la okuloj de la panjoj etaj:
Vidu nur, ĉu tiuj – tiel junaj, netaj?
ĉiuj dekdu sur la balailojn saltis,
nur ĉe l' bordo de la sorĉa lago haltis.
Sorĉa, sorĉa, sorĉa lag',
sorĉa, sorĉa lag'.

l' edzoj longatempe ilin reatendis,
trovi la edzinojn ili deve sentis.

Kiam vagas ili ... horon sekvas horo,
frapas la orelojn, aŭdu, infanploro.
Sorĉa, sorĉa, sorĉa lag',
sorĉa, sorĉa lag'.

Jam vespero estis, sonoril' sonoris,
dekdu suĉinfanoj sur la bordo ploris.
Apenaŭaj signoj restis post la panjoj,
ili trinkis ĝise, iĝis suĉinfanoj.
Sorĉa, sorĉa, sorĉa lag',
sorĉa, sorĉa lag'.

origine hungara

La du mortintoj (1915)

Tamás Emöd

Sur la brankardoj kuŝis du mortintoj,
al Varsovi' la ĉaro amble knaris.
Kaj jen ĝi haltis antaŭ mortbarako,
kaj kvazaŭ ili jam de ĉiam faris,
la du mortintoj ja nenion sentis,
nur kuŝis tie, kuŝis kaj silentis.

El Rusa-lando estis ili ambaŭ,
sur ambaŭ kapoj simpla soldatĉapo.
La patro de l' unua: sklav, muĵiko,
de l' dua: an' de l' generala stabo.
La du mortintoj ja nenion sentis,
nur kuŝis tie, kuŝis kaj silentis.

Soldato venis, serĉis en la poŝoj.
Kopekojn dek li trovis ĉe l' muĵiko,
cent rubloj en la poŝ de l' princo estis.
Jen mon' sufiĉa eĉ por dom' el briko!
La du mortintoj ja nenion sentis,
nur kuŝis tie, kuŝis kaj silentis.

"Fremdaĵon lasu" – al si jene diris,
li trinkis brandon, tamen venkis pekojn,

sed centon al la patro de l' muĵiko,
li sendis al princpatro dek kopekojn.
La du mortintoj ja nenion sentis,
nur kuŝis tie, kuŝis kaj silentis.

origine hungara

Silenta vespero

Jarl Hemmer

Kiel mil griloj kantis printempa pluvofal'
ĉe lagspegul' silenta, senflua songo-pal' .
Subtile-mole birdo pepetis sur betul'
kaj longe fajfis en la pluvnebul' .

Jen estas hor' silenta, jen vivu tion vi,
nenio ĵus okazis, okazas tamen pli.
La pluv' kaj birdo jen kantis ĉe la voj'.
Kunportu, eble ĝi helpas vin je ia foj'.

origine sveda

La naiva kampulo

László Szentjóni-Szabó

Tie, ĉe l' montregiono
en vilaĝa sia domo
la patron' komforte sidas.
Li leteron antaŭvidas.
Por ricevi ĝin la moŝto
viron sendas al la poŝto,
kun promes' de trinkomono
por plenumo de l' ordono.

Kruĉ' da vin' ne estas nulo:
tuj ekkuras la kampulo
por demandi pri leteroj
ĉe la poŝt'. En man' moneroj.

Du leterojn "poŝto" trovas,
ilin antaŭ lin li ŝovas.
Sed la prezon Paŭl' ne konas:
"Nu, por kiom du vi donas?"
La poŝtisto ride miras:
"Og grejceroj" li rediras.

"Ho sinjor', ap'teka prezo!
Kvar sufiĉas, jen la mezo.

Ok? Duona taga peno,
preskaŭ jam duonguldeno.
Bonapreze mi aĉetos,
ĉi paperojn ni forĵetos.”

Tiu diras: ”Tu leteroj,
mi nur volas og grejceroj.”
”Kion do? Mi donos seson,
kiu pagus tian prezon?
Sed mi pagas pro la estro;
ne kverelu pri la resto.”
La poŝtisto al la viro
obstinega alrigardas:
”Og grejceroj kaj ne partas.”
Paŭlo: Al mi, veterano
restas jam malmulta pano.
Multon danke mi jam glutis,
kun neniuj disputis.
Jen, german’, laŭ via plaĉo
(Vendu al sorĉistinaĉo!).

Kiam li jam tamen pagis,
dum la ”poŝto” serĉis, agis,
al la tabl’ sin li ŝancelis,
du leterojn kromajn ŝtelis.
Kvazaŭ ĉion plenplenumis,
li ekiris, ekpip-fumis.

La sinjoro lin ekvidas,
demandante lin alridas:

”Nu, ĉu venis la letero,
ĉu vi venis kun prospero?”

”Ho sinjor’, mi spertis multon,
sed ne vidis tian stulton.
Tia prezo por letero
ne ekzistas sur la tero.
Por du etaj skrib-paperoj
- kredu al mi – ok krejceroj.”

”Aĥ, la poŝton vi ne konas,
ĉie oni tiom donas.
Kiel tion vi imagas?
Fiksane prezon oni pagas.”

”Ho, sinjor’, ne bone agis,
kiu la unuan pagis.
Trofiere li pretendos,
se li ĉiun varon vendos.
La kutimon mi ne rompis,
tamen la poŝtiston trompis.”

”Kiel do?” “Nu, dum li iris,
venis, kuris, serĉis, tiris
- dia puno aŭ favoro -
sed valoron por valoro.
Du leterojn mi kromŝtelis,
al pli bona prez’ mi celis.”

La sinjor' ridege diras:
"Kion per ĝi Paŭl' akiras?
La leterojn vi ja tenas,
sed ĉu al vi apartenas?"

"Sed, sinjor', ja estas klare,
mi ja havas Fejervare
fraton, kiun antaŭ jaro
trude varbis soldataro.
Al li ilin – kun aldono
pri l' bonfarto de l' patrono."

origine hungara

La jaro de l'teruro

Ragnar Jändel

Mi elrigardis al la mondo;
apokalipsa fluo
de l' monstroj hurlis. Sed alaŭdo
sin levis al la bluo.

Kadavroj kuŝis sur la stratoj
kaj putris rube pesto;
ankoraŭ floris tamen bedoj
de l' sankta pensmajesto.

Torente ŝaŭmis en la urboj
la sango de la Homo,
sed time krucojn de l' karuloj
karexis florokrono.

Disfalis mondo je atomoj,
ruinis ĉiu mur';
infan' kun flor' en haroj tamen
ridetis, ludis nur.

origine sveda

La plej bela kanto

Ture Nerman

La plej belan kanton pri am' neniam
rulis la pres-instrument',
kanta song' montmartre-a ĝi estis
de pariza, pala student'.

Ĝi sonadi devus en la tutmondo,
brulus printempa flamo, se
ĝi sonus, la mondo al sia koro prenus
lin, la novan Musset.

Estus li revanta ĉe ŝtono de kajoj
kun gracila, lazurokula Lucille,
kantus pri violoj kaj pri kisoj
en la nokto de april'.

La plej belan kanton pri am' neniam
rulis la pres-instrument'.
Tombo amasa ĝin Flandrie kaŝas
kun pariza, pala student'.

origine sveda

Kiam oni min riproĉis

József Erdélyi

Kiam oni min riproĉis:
"Knab' vi estas nur!"
Mia koro eksopiris
esti plenaĝul' !
Sed nun por junec' sopiras
kor' de l' plenaĝul' ,
kial oni ne plu diras:
"Knab' vi estas nur!"

Falas ombro sunleviĝe
al la okcident',
falas ombro sunsubire
al la orient';
norden ĵetas sian ombron
varma, suda kur'...
Aĥ, la homo vivas ombre
de la Dio nur.

origine hungara

Benzino

Henry Parland

Mi estas granda Dio
kaj mia prezo estas 3,40 litre
kaj la homoj ekstermas unu la
alian pro mi.

Huui!
kiam la fajro kisis min
kaj la fero tremas: "Viv'!"
Tiam
scias mi,
kial tiel longe mi
sonĝis sub la tero.

origine sveda

Venontnokte

Gunnar Björklund

Venontnokte, venontnokte
estos la kosmo finverkita,
ĝi estas ultimato kaj mi kuras
inter la linioj.

Mi demandas junulojn, mi demandas oldajn:
tridek naŭ jarojn mi iris studante
kaj vi riproĉas.

Kion mi scias en la vortotorento?

Mi ne povas stari,
ĉio ŝanceliĝas.

Venontnokte ĉio, kion mi scias,
disfendiĝos.

Tio estas ultimato kaj mi demandas
pri io, kio staras honestfirme
- en ĉio.

origine sveda

Spiralvojo

Jenö Heltai

Sur kamelĝiba
montvoj' malmola,
sur spiralvojo
mi amblas sola.
Ĝi nun ekkuras,
nun sekvas vojfalo
de val' de monto
de l' mont' al valo.

Nuboj ĉe limo.
Senfin'. ĉielo.
Arbar' ruĝrusta
kaj kluz' – muelo -
kaj kie pinto
ĉielon tuŝas,
ruin' malhela
nebule kuŝas.

Sun' kvankam brilas,
jam palas rido
kaj pretas al la
aŭtun' la lito.
Odor' disforas.

Al kaparĝento
ŝvebigas brunajn
foliojn vento.

Ŝvebigas florojn
la vent' aŭtuna,
vesper' alvenas,
nubiĝo bruna.
Nubiĝo bruna,
silenta ploro
al rusta herbo,
al griza koro.

Kaj ree venas
la nubo migra,
ve, venis frue
la nokto nigra.
Mallonga vivo!
Ni adiaŭos.
Hier' forkuris,
jen, jam morgaŭos.

En blinda migro
sur spiralvojo
al koro venas
junulmalĝojo.
Junulmalĝojo,
junaj sopiroj,
neplenumitaj
junaj deziroj.

Iamaj amoj,
iamaj tremoj,
senkisaj noktoj;
en kor' poemoj.
Songoj junstultaj,
espero pala
min nun revenkas
sur voj' spirala.

Sopirojn, kiujn
forviŝis fino,
mortintoj karaj
el tomba sino.
Dum nokt' vagantaj
ĉielanimoj
min nun brakumas
ĉe krutaj limoj.

Jen mil memoroj,
jen cent fantomoj
sur voj' spirala
susuras sonoj.
Fornebuliĝis
post ni jam ĉio:
muel' , mont' , arboj,
vivo, pasio.

Mi amblas sola
ĉe la spiraloj.

Kvazaŭ mi irus en
pasintaj jaroj.
Nun ĝi altkuras,
nun sekvas vojfalo
de l' val' al monto,
de l' mont' al valo.

origine hungara

Oggi

Mihály Babits

La sun' dimanĉa falis al la kort',
virino sola sidis ĉe la pord'.
La ombrojn ŝiris ĉie brila fend',
senvente svenis flora, laŭbotend'.
Inertis teren rozoj, kiel la du
virinoj ĉe la tombo de Jesu'.
Vidiĝis tie laca riveret',
dormeme fluis, pace en kviet',
kaj kiel preĝas ĉe la tomb' por larm'
parencoj, klinis branĉo sin en varm'.
Batadis lante la virina kor',
respondis zume sonorilsonor',
malĝojon batis koro de l' virin',
dormemon donis sonorila rim'.
Muel' eterna, trista, klaka bru'
en l' urb' malĝojo, tie ĉi enu'.
Ho kiel ĉio varmas en fajriĝ'
de ĉiu brusto fali eĉ negliĝ'
dezirus, kiel la petal' de l' tig',
lilioj ĝue velkas en vertig'.
Jen ŝi oscedis, dormis la ĝarden',
ne vibris tra ĝi eĉ hirtiga trem'.
La hor' pasadis super la virin'

kaj svenspiregis la ĝardeno sin',
ĉar Dio varme surblovetis ĝin.

origine hungara

De animo al animo

Arpád Tóth

La supran nokton ĉe l' fenestro mi
rigardas kaj tra l' vasta arkĉiel'
kunigas en okulojn miajn la
trembrilon mildan de forspaca stel' .

Tra spaco nigra, frostdezerta ĝi
jen venis al mi ĉi senlaca flam',
veturis bilionajn mejlojn kaj
ĝi kiom da jarmiloj migris jam.

Mesaĝ' ĉiela, kiu fine nun
al celo venis, al okula vart'
kaj mortas milde, dum surfermas mi
la ĉerkfermilon lacan de l' rigard'.

Mi lernis iam, ke per filtro tra
kristala instrumento de l' kemi'
la lum' ĉiela nin sciigas pri
atom', parenca al la ter' kaj ni.

ĉi lumon ŝlosas, sorbas mi je sang',
atentas en medito, en silent'
praplendon kian ploras ĝi al mi,
ĉiel' al ter' – al si la element'.

Doloras l' astrojn eble la solec',
orfeco sola en la vasta spac'?
Ke trans glacio, foro, nokto eĉ
ne trovas ili nin en frata pac'?

Ho, kial plori, stel' , pli fore vi
ne estas ol la homa kor' de kor'.
Ho, kiu dirus, ĉu de Sirius'
aŭ hom' distancas oni plie for?

Ho ve, vi anim', ho ve, amikec',
ve, vojo de l' animo ĝis anim'!
Mi sentas lacajn lumojn de l' okul'
kaj inter ni: la frosta malproksim'.

For la bravo

Simon Kemény

La purpuron temp' ĉifonis,
ora rid' de l' tero dronis,
kron' forfalis, ĝojperdanto
iĝis gnom' el Tergiganto.

La papav' de sano, sango
velkis for jam de la vango.
Frost' venenis songĝ-aromon
kiel verm' la belan pomon.

Iam turnis sin, nun stumblas,
iam kantis ĝi, nun grumblas.
Mankas karb' al varmosento
kaj glaci' al freŝa vento.

Dikan ŝinkon ĝi ne ligas
al fumtub'. Ĝi ne pretigas
hejman brandon. Jam ĝis fino
gutis la bongusta vino.

El la astroj ĝi plej posta,
sen labor', malmultekosta,
staras ĝi en aĝoklino
ĉe l' ĉiela vilaĝfino.

Bravegulo, grandsinjoro!
Estas for jam via gloro.
Portas dors' heredan punon,
plumbopelton, la maljunon.

Kiel korv' ĉe l' besto morta;
aŭ ĉevalo lac-malforta,
ĝi sin turnas, stumblas, tretas,
sur la kamp' de Di' vegetas.

Sur dorsaĉ' la homo sidas;
kien fuĝi, li ne vidas;
restas, dum ĝin plagoj batas,
ĝis lin Dio ekkompatas.

origine hungara

Domflanke...

Gyula Illyés

Domflanke, side sur la "alsubtegmenta grado"
mi aŭdas tiajn vortojn: mi kaptas vin, tomato!
kaj tranĉas vin duone – kaj poste bis – duone,
je tiel! Kaj nun saltu – ŝup – en la supon. Bone!
La avinet' babilas senĉese kvankam sola,
ŝi kredas, ke neniu ŝin ĉe la supo bola
atentas... sed eĉ tiam, kiam ŝin vidas oni,
al aĵojn ŝi ne hontas intimajn vortojn doni:
He, fajro, ne friponu, nu?, jam silentu vere,
la manon ne ekmordu kiel la kok' kolere!
Plenmanon nun da salo; he, kie vi, saltaso?
Mi portos tuj hejtaĵon el nia branĉamaso.
Terpomo, vi varmiĝos, vi ne bezonas tremi!
Obstina branĉo, kial vi nun ne volas veni?
Ŝi iras ĉe l' fruktarboj senĉese diskutante
kaj tiam brilaj branĉoj kliniĝas al ŝi kante,
ŝin ekkareas ame kaj alsusuras varme,
folioj etaj ridas plezure, ĝojolarme
kaj supre, kiel pastroj hostion sanktan, sunon
krepuskan nuboj metas en incensplenan fumon.

Ho, Dio, vin kaŝanta en arb', en kampo-sino,
kiel ridet' embuskas en ama junulino,

Vi, kiu pli malfermis ol tiujn de poetoj
l' orelojn de l' avino al viaj sonsekretoj:
mi kvazaŭ surda stumblis kun raŭka kri' ebria
post vin en ĉi nigrega, turniĝa mond', vizia,
kiel al ŝi, ke vin ĉi vort' alondu,
kuraĝe vian vorton simile mi respondu.
Jen la vespera ruĝo, ĉi tiu best' giganta
nun miajn ŝultrojn lekas, sin super min klinanta,
kaj sub la morusarboj el supaj sep teleroj
al vi ekŝvebas pie ĉielen fum-oferoj.
Ho, vidu, la gardantoj de via vort' kaj rido
sekreta plenabundas de varma, milda kredo:
do kiel tiun lastan hebrea vespermanĝon,
ho benu suferintojn, ilian vespermanĝon.
Kiu en grenon, arbon la sangon verŝis ŝanĝe
- la vian - kaj aldiris: jen al vi, prenu manĝe,
permesu, ke min via pacema vort' saturu
kaj tiel tiuj Dekdu, de via flam' mi brulu.

Jen la riveroj bluaj l' alvenan nokton kribras,
pro l' malvarmeta fluo folioj ade vibras.
Mi morgaŭ ekforiros. Ho, la sekreton diru,
ke mi kun arboj, akvoj kunbabilanta iru
kaj kun la ar' senscia, kies mi estas ido
kaj kiuj al sinjoroj balbutas eĉ per vido,
tiel senpovas ili. Min benu per la forto:
kompreni, komprenigi min, se eĉ sen vorto.
En mutaj trajtdemandoj la sencon mi retrovu,
al la demandoj klaraj respondi mi ekpovu,
kaj miaj vortoj kiel la vortoj de l' avino

sonoru plie ĉiam, sonore kaj sen fino,
senpense pri la rido, senpense pri la moko:
ne aŭdas oni ankoraŭ voĉon de l' kora voko.
Tutklare kiel petaj okuloj de etuloj
priploras min la mutaj, malgrandaj stelo-buloj,
anstataŭ floroj ili dum nokto min konsolas
por doni esperfloron en nokt', kiam mi solas.
Samkiel mil okuloj sekrete en sorĉligo
demandas rosogutoj sur verdoj de l' brasiko.
Jen do, vojaĝi preta mi sentas en malhelo:
rigardo sorĉa al mi radias kiel stelo:
sub rido kaj larmantaj rigardoj, koraj fortoj
stimulas reciproke sin vagemaj vortoj
en mi, ke min preninte ili per forto fera
konduku en ĉi tiu konfuza diso tera.
Mi, kiu ĉe la flanko de humila, eta domo
stariĝas de la bole varmega fund' – mi homo,
timanta rigardadas, tremanta kaj medita
supozi mi kuraĝas: mi estas elektita.
Duflanke al mi branĉoj lunlumaj sin klinetas
kaj al la vojo nigrajn bukedojn sternoĵetas.

Singarde, inter bedoj – terpomplantoj – mi paŝas,
en bedoj nestas fruktoj, songvarmo ilin kaŝas.

Mi iras sen adiaŭ, se mi ekriverencus,
kokidarĝente ili ploreti tuj komencus.

origine hungara

Letero al mia edzino

*Miklos Radnóti**Verkita en koncentrejo antaŭ martirmorto*

Misteraj, mutaj floroj en la valo.
Ululas la silent' en mia mensĝangalo.
Mi krias vane, surde – sen respondo:
Serbio kuŝas svene. El la fora mondo
jen via voĉo traplektas songon mian;
tagiĝis jam, sed ĝin mi aŭdas ĉiam.
Silenton do, dum ĉirkaŭ mi ekzumas
filikoj fiertigaj kaj min alpalpumas.

Ho, kiam povos vin mi vidi nove?
Vin, kiu firma estis, psalme, ĉiopove
kaj bela kiel lumo, kiel ombro bela,
eĉ mutan vin mi trovus, eĉ en blind' malhela.
Vi kaŝas vin ĉi tie. Al okuloj por mi
vi ŝvebas el-en, mens' vin povas formi.
Vi estis vero, sed nun revo sankta.
En puton de l' knab-aĝo refalanta.

Ĵaluza mi postulas amkonfesion,
vi donu kiel iam la promeson
pri ligo nia. Glimas amespero,

oscedas ree puto de la vero:
mi scias, ke vi jam edzino estas;
landlimoj tri, sovaĝaj tamen disarestas.
Aŭtunas jam. ĉu velk' min plu katenos?
ĉu bild' pri nia kis' – pli akra venos?

Miraklojn kredis mi, sed estis jam delonge;
grenadĵetiloj vicas alte kaj oblonge.
Okulobluon vian supre mi admiris,
sed bombflugantoj ĝin en nigran nubon ŝiris -
atakopretaj. Sed mi tamen spiras.
Kaptit' mi estas; kion mi aspiras,
mi juĝas sobre. Tamen, foj' post fojo
mi marŝas sur l' anima longa vojo;

mi migris landojn en ardaĵ' purpura,
se devos, min mi sorĉos tra la nura
flamar' por spiti ĉion, hejmen veni,
mi povos kiel krusto min alkroĉe teni.
Valora, pli ol armilar', potenco,
trankvil' de krudaj viroj en danĝerodensio
trankvilon donos al mi. Kvazaŭ nokta flu'
envolas min la sobro de l' duoble du.

origine hungara

Vintra vespero

Lörine Szabó

Alvenis Loci, fil' trijara
kun ventmordita ruĝa vango,
la urson ĵetis li kaj laŭdis
la mondon lia eta lango,

ke fumas nazo de l' ĉevalo,
ne falis li de la glitilo;
genuojn miajn eksurrampas
por elrigardi mia filo.

Ho, kial li reveni devis?
Avide brilas la okuloj
vidante kiel ekdancigas
libelojn neĝajn ventoluloj.

Babilas li, mi sentas kiel
koreto pulsas sub la mano,
mi pensas pri kapreolido,
arbaro, lupo, uragano,

milito, plago, defenmanko,
pri ĉio, kion mi sur stratoj
mem vidis ĵus veninta hejmen.
Pri ĉiuj krudaj sortobatoj,

pri ĉiu vundo de la mondo,
pripensi eĉ pli ol malbone,
ĉar kion mi esprimi povas,
min igas ĝemi angortone.

- Ho, Paĉjo, kiel bela vintro!
La knab' raviĝas kun aplaŭdo.
Ho estus bone al li kredi,
al ĉi senscia ĝojo, laŭdo.

origine hungara

El "Opus incertum"

Gunnar Ekelöf

Kion ni vidas, aŭdas, sentas, pensas estas malpli
ol ĉies duono.

Kion vi ne vidas, aŭdas, pensas estas pli ol la alia duono.
Vivo estas balanciro sur la linio inter ili du.

Fikcia linio inter ĉies duono kaj duono alia.
Sensignifa plankfendeto; ŝnuro, kiu ne ekzistas!
Ĝuste tial li, lamanta ekvilibr-artisto, falegos iam
en ambaŭ, kion li scias kaj ne scias.

La eterna fine tio ne estas, kio estas aŭ ne estas.
La eterna estas la bela provo kaj ĝia vaneco,
la bela sekvas en la konscion pri ties vano.

origine sveda

La senmorteco de la animo

Mihály Csokonai Vitéz

(Parto)

Esti aŭ ne esti, dubo plej problema,
kies solvo estas cerbumiga, prema;
kiam la demandon turni mi esploras,
al la fund' profunda nova mi ekboras.
Vidas, ŝaŭmas menso, tremas kor' en timo,
ĝemas en la dub' tordita homanimo.
Sentas min mi nobla, kaj nun jam inerta.
Kovras nub' l' esperon, la dubo jen certa.
Kiam mi ĉielen, vivan koton ŝovas,
dian flamon en ĝi mi apenaŭ trovas.
Inter stelojn portas min flugil' etera,
borden de la tombo trenas membro tera,
kaj mi pendas inter la ĉiel' kaj tero,
mi – anĝel' aŭ besto, aŭ nur gut', polvo.

Se mi estas, vivi mi eterne devas,
se mi mortos, kial do sufero revas?
Se la vivo pasos, kial nia ter' do?
Kial la espero antaŭ certa perdo?
Sole por suferi, havi mil dolorojn,
sole por kalkuli en ekzil' la horojn,

sole por sopiri al pli glora lando
kaj neniam iĝi ties atinganto?
Por sufer' mi estu, por la vivon penti,
eĉ espero servu nure min turmenti?
Tiel mi sopiras la Nirvan-azilon.
Ter' – uteren prenu vian lacan filon!

Feliĉul' centoble neniam vivinta,
al la font' de l' vivo ne prisoifinta.
Ve al la vivanto, kiu ekis spiri,
pun' funebra al li en nenion iri.
Ne estante ĝuon mi ne konus por mi,
povus en sonĝbrakoj nekonataj dormi.
Sed, se ekfajreris en mi vivflamo,
tuj ekbrulis la – al ĝi tiranta amo.

Esto! ĉiellando eĉ en ter-mizero!
Eĉ sen sent' ne-esto – vi mem la infero!
Staras mi nun en la florinsul' de l' vivo,
meze de ondŝaŭmo, pinte de montrifo,
vidas mi la duban foron de la bordo,
fluan de la viv' aŭ finon de la sorto.
Sub mi klakas grince dent' de l' elementoj
el la faŭk' kaosa muĝas blekaj ventoj,
sorĉo proksimigas al mi ostomanon:
"Vi pereos!" krio tranĉas l' uraganon.
Sed ĉe la kurteno blua de l' esperoj
ridetante brilas jam la frataj steloj
indikante, ke el alto la animo venas.
la plibono vivas, se mi korpon senas.

Ho, vi dolĉaj sentoj de la eterniĝo,
kiuj nin fortigas per konsol-feliĉo:
por la eterneco jam komenco: tio
kion mi nun sentas en la fantazio.
Kaj vi, kiu same taksas eston, agon,
kiu studas viajn forton kaj imagon,
kiu ĉirkaŭ vi jam konas mil aferojn,
ties formojn, kvantojn, ties manierojn;
juĝi vi kuraĝas, al vi ne sufiĉas
jam la ter', aero, kiu vin provizas,
sed vi ĉirkaŭ vi mem kreas mondon, novon,
simiante la laboran ĉiopovon.
Vi, per kiu kreas, agas mi, plenumas,
juĝas kaj konscias, sentas kaj cerbumas,
esperadas, ĝuas, ploras mi en timo,
vi real' mirakla en mi mem, animo,
direktanto de ĉi polvomaŝineto,
di' kreita al liliputplanedo!
Ekmeditu, studu, vin al vi elvolu,
ĉerpu poste forton, vian eston solvu!

origine hungara

Nokt' feliĉa

Sándor Petöfi

Nokt' feliĉa! – Mi kaj mia belfloro
nin amuzas en ĝarden' je nokthoro.
En silento nur la hundoj ekbojas;
surĉiele,
fee, bele
steloj, luno brilvojas.

Mi neniam estus bona noktstelo.
Mi ne restus por la nokt' sur ĉielo.
Ne amuzus min anĝela kanthoro.
Je vespero
vin sur tero
mi vizitus, belfloro!

origine hungara

Taglibro

Anna Maria Lenngren

Dimanĉ': amas mi ĝismorte.

Lundo: esprimas sin doloro.

Mardo: respondas ŝia koro.

Merkred': ni amas tute-forte.

Ĵaŭdo: ŝanĝemas flirtulino.

Vendred': mi ekhurlas venĝokrion.

Sabat': fervore gluglas vino.

Dimanĉ': forgesis mi jam ĉion.

origine sveda

Mi estas amanto

Harald Fors

mi estas amanto de la nuancoj
amiko de la nedifinita
sindonanto al la misteroj
mi jam sentis kison de la letargio
kaj aŭdis ĝian flustron
mi estas amanto de la nuancoj

origine sveda

<http://www.omnibus.se/inko>

ISBN 91-7303-009-0